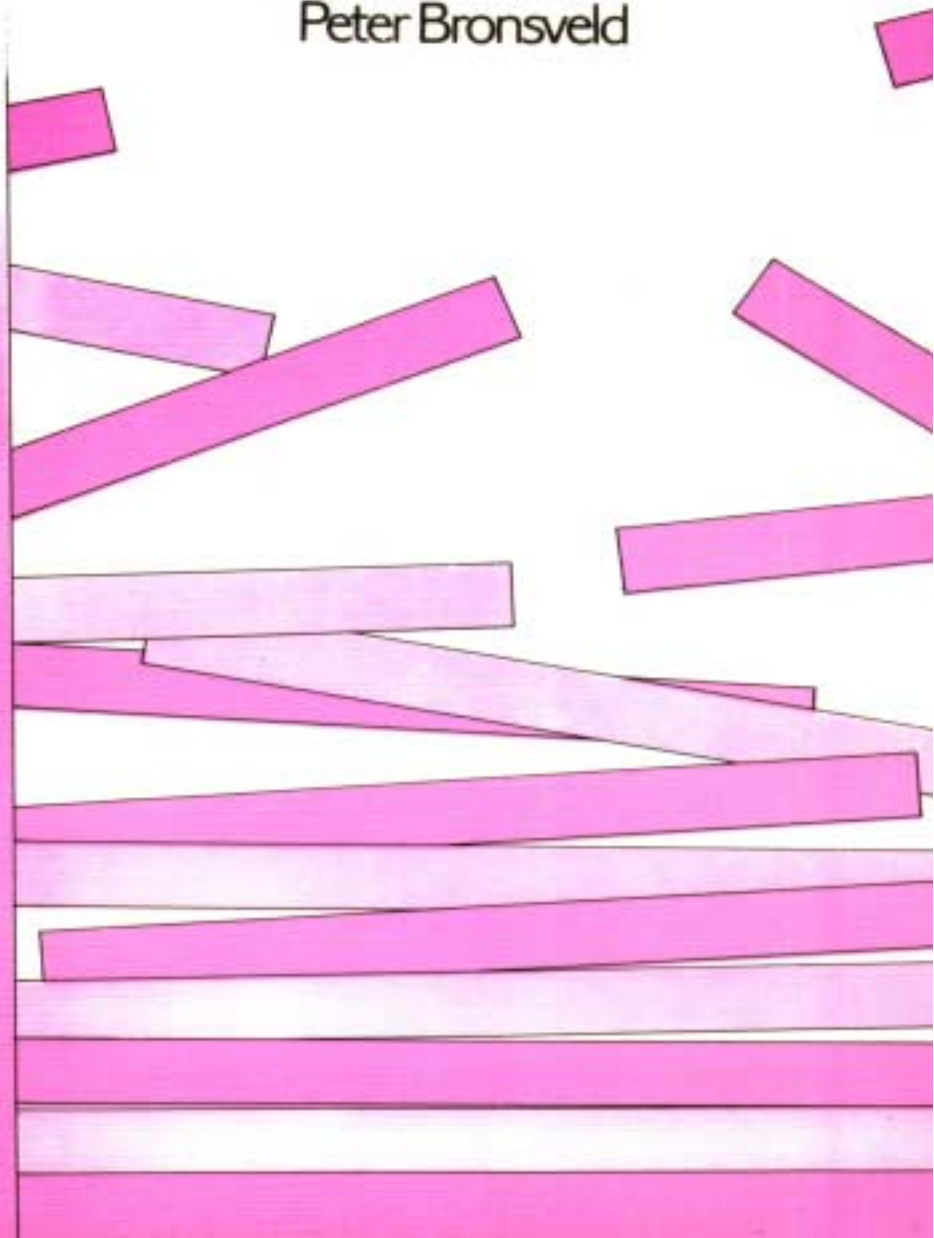

Kracht van Omhoog

Basisstudies 7

Peter Bronsveld

Basisstudies 7

Peter Bronsveld

- De toegang tot de troon
- Zending
- Leiderschap
- De Plaatsbekleder
- De opstanding
- Lofprijzing

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK. DEN HAAG

Bronsveld, Peter

Basisstudies / Peter Bronsveld. -

Gorinchem: Kracht van Omhoog

7: De toegang tot de troon, zending, leiderschap, de opstanding, de Plaatsbekleder,
lofprijzing

Met lit.opg.

ISBN 90-6261-527-9

SISO 255 UDC 242

Trefw.: geloofsleven.

basis studie

de toegang tot de troon

Menig oprecht kind van God gaat gebukt onder een gevoel van onwaardigheid, wanneer hij in gebed tot de hemelse Vader tracht te naderen. Wat mag daarvan de reden zijn? Wellicht hebben zij een verkeerd beeld van wie de Heer eigenlijk is en hoe Deze zich tegenover hen opstelt. God wil niets liever dan dat zijn kinderen met grote vrijmoedigheid tot Hem leren gaan:

- ‘Daar wij dan, broeders, *volle vrijmoedigheid* bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft,.... laten wij toetreden met een waarachtig hart *in de volle verzekerdheid des geloofs*, met *een hart dat door besprenging*

gezuiverd is van het besef van kwaad....’ (Hebreeën 10:19-22).

Gods opstelling jegens ons

Vanwaar dat gevoel van onwaardigheid in relatie tot de Heer? Is Hij het die beschuldigt? Zeer zeker niet! Gods opstelling tegenover de mens is juist positief, zelfs wanneer deze naar Hem nog niet eens vraagt:

- ‘Hij heeft ten tijde der geslachten, die achter ons liggen, *alle volken op hun eigen wegen laten gaan, en toch heeft Hij Zich niet onbetuigd gelaten door wel te doen*, door u van de hemel regen en vruchtbare tijden te geven en aan uw harten overvloed van spijs en vrolijkheid te schenken....’ (Hand. 14:16,17).
- ‘God dan verkondigt, *met voorbijzien van de tijden der*

onwetendheid, heden aan de mensen, dat zij allen overal tot bekering moeten komen' (Handelingen 17:30).

Als de Heer nu zelfs tegenover zijn 'vijanden' Zich positief opstelt, hoeveel te meer tegenover zijn kinderen:

- 'Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood zijns Zoons, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden worden, doordat Hij leeft' (Romeinen 5:10).

Onze God stelt Zich niet gereserveerd op tegenover zijn kinderen die met hun nood tot Hem komen, Hij is niet terughoudend, Hij verwijt niet:

- 'Indien echter iemand van u in wijsheid tekort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, *eenvoudigweg en zonder verwijt*, en zij zal hem gegeven worden' (Jacobus 1:5).

God beschuldigt niet, het is Hem er juist om te doen een weg te vinden om de mens vrij te pleiten:

- 'Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen? God is het, die rechtvaardigt; wie zal veroordelen? Christus Jezus is de gestorvene, wat

meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit' (Romeinen 8:33 en 34).

Wie is de aanklager?

Als God de aanklager niet is, waar komt dan het schuldgevoel en de schroom vandaan wanneer men in Gods tegenwoordigheid tracht te verschijnen? Reeds in het Oude Testament ontving de profeet Zacharia hier inzicht in:

- 'Vervolgens deed Hij mij de hogepriester Jozua zien, staande vóór de Engel des Heren, *terwijl de satan aan zijn rechterhand stond om hem aan te klagen*. De Here echter zeide tot satan: De Here bestraffe u, satan, ja de Here, die Jeruzalem verkiest, bestraffe U. Is deze niet een brandhout uit het vuur gerukt?' (Zacharia 3:1 en 2).

Ook de apostel Johannes werd in een visioen een blik in deze hemelse realiteit gegund:

- 'En de grote draak werd op de aarde geworpen, de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan, die de hele wereld verleidt, En ik hoorde een luide stem in de hemel zeggen: Nu is verschenen het heil en de kracht en het

koningschap van onze God en de macht van zijn Gezalfde; want *de aanklager van onze broeders, die hen dag en nacht aanklaagde voor onze God, is nedergeworpen*' (Openbaring 12:9 en 10).

Het is dus de satan die schuldgevoelens wekt bij Gods kinderen, niet de Heer! Zijn beschuldigingen missen echter elke grond. Het 'wetboek' op grond waarvan hij meent te kunnen aanklagen is namelijk door Jezus' dood niet meer van kracht. Aan de eis der wet is voldaan!

- 'Er staat geschreven: Vervloekt is een ieder die zich niet houdt aan alles, wat geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.... Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek der wet door voor ons een vloek te worden; want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt' (Galaten 3: 10 en 13).
- 'Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem' (2 Corinthiërs 5:21).

Het wapen dat de duivel en zijn handlangers hanteren werd hun uit de hand geslagen:

- 'Ook u heeft Hij, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en onbesnedenheid naar het vlees, levend gemaakt met Hem, toen Hij al onze overtredingen kwijtschold *door het bewijsstuk uit te wissen*, dat door zijn inzetten tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis te nagelen: Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd' (Kolossenzen 2:13-15).

Gods kinderen hoeven niet meer bevreesd te zijn. Zij mogen het hoofd opheffen en leven als koningen:

- 'Indien door de overtreding van de ene, de dood als koning is gaan heersen door die ene, veel meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, *leven en als koningen heersen* door die ene, Jezus Christus' (Romeinen 5:17).

Vrijgekocht

Ook al beschuldigt de satan, de mens is vrij. Hij kan bovendien geen enkel eigendomsrecht op hem doen gelden, de mens werd vrijgekocht!

- ‘Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttronen en *allen zou bevrijden die gedurende hun ganse leven door de angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren*’ (Hebreeën 2:14).
- ‘Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en ons overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde, in wie *wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden*’ (Colossenzen 1:13 en 14).
- ‘Dit is goed en aangenaam voor God, onze Heiland, die wil dat alle mensen behouden worden en tot erkenning der waarheid komen. Want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Jezus Christus, *die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen*’ (1 Timótheüs 2:3-6).
- ‘Wetende dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht van uw ijdele wandel, die u van de vaders overgeleverd is, maar door het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam’ (1 Petrus 1:18,19).

Gods eeuwige voornemen

Gods grootste verlangen is dat zijn kinderen leren onbevreesd voor zijn aangezicht te komen, bevrijd van alles wat hen aan zou kunnen klagen. Om dit mogelijk te maken zond Hij zijn Zoon, zoals Zacharia, de vader van Johannes de Doper profeteerde:

- ‘Hij heeft omgezien naar zijn volk en heeft het verlossing gebracht... om ons te redden van onze vijanden en uit de hand van allen die ons haten.... dat Hij ons zou geven, zonder vreze, uit de hand der vijanden verlost, Hem te dienen in heiligheid en gerechtigheid voor zijn aangezicht, al onze dagen’ (Lucas 1:68-75).

God gaf zijn Zoon om de mens het voorrecht van een onbelemmerde gemeenschap met Hem te schenken. De werking van Gods Geest in het leven van zijn kinderen, zou de mogelijkheid scheppen om van deze bevoorrechte positie ook volledig gebruik te maken:

- ‘Hem nu, *die u voor struikelen kan behoeden en onberispelijk doen staan voor zijn heerlijkheid in grote vreugde*, de enige God, onze Heiland, zij door Jezus Christus, onze Here, heerlijkheid en majesteit, kracht en macht vóór alle

eeuwigheid, en nu én in alle eeuwigheden. Amen' (Judas 24).

- 'Ook u, die eertijds vervreemd en vijandig gezind waart blijkens uw boze werken, heeft Hij thans weder verzoend, in het lichaam zijns vlezes, door de dood, om u *heilig en onbesmet en onberispelijk vóór Zich te stellen*, indien gij slechts wel gegrond en standvastig blijft in het geloof en u niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie, ...' (Kolossenzen 1:21-23).

Een volkomen verlossing

Wie vrij van schuld wil leven zal zich bewust moeten worden dat de Heer een volkomen werk gedaan heeft en dat bij daarin delen mag:

- 'Deze echter is, na één offer voor de zonden te hebben gebracht, voor altijd gezeten aan de rechterhand Gods, voorts afwachtende, totdat zijn vijanden gemaakt zijn tot een voetbank voor zijn voeten. Want door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt die geheiligd worden' (Hebreeën 10:12-14).
- 'Deze, de afstraling zijner heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen, die alle dingen draagt door het woord zijner kracht, heeft na de reiniging der zonden tot stand

gebracht te hebben, Zich gezet aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge' (Hebreeën 1:3).

De Heer heeft Zich met ons vereenzelvigd, Hij verwacht dat wij door het geloof de vrijmoedigheid nemen om ons met Hém een te laten maken:

- 'Maar uit Hem is het, dat Gij in Christus Jezus zijt, die ons van God is geworden: wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing' (1 Corinthiërs 1:30).
- 'Zo kennen wij dan van nu aan niemand meer naar het vlees. Indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, thans niet meer. Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbij gegaan, zie het nieuwe is gekomen' (2 Corinthiërs 5:16-18).
- 'Want het voegde Hem, om wie en door wie alle dingen bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de leidsman hunner behoudenis door lijden heen zou volmaken. *Want Hij die heiligt en zij, die geheiligd worden, zijn allen uit één; daarom schaamt Hij Zich niet hen broeders te noemen*' (Hebreeën 2:10 en 11).

Leven vanuit het volle heil

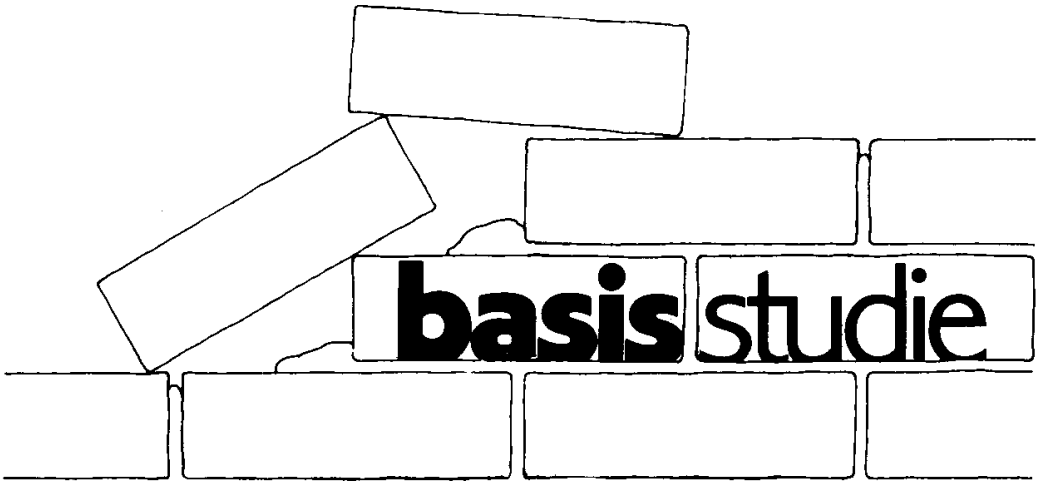
Wie de vreugde van de positie die de Heer hem verleent wil ervaren en de overwinning op de aanklager wil behalen, zal in geloof beslag moeten leggen op het volle heil dat de Heer hem biedt:

- ‘Laten wij toetreden met een waarachtig hart, *in volle verzekerdheid des geloofs, met een hart dat door besprenging gezuiverd is van beseef van kwaad....*’ (Hebreeën 10:22).
- ‘.... *Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade*, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd’ (Hebreeën 4:16).
- ‘Maar zonder geloof is het onmogelijk Hem welgevallig te zijn. Want wie tot God komt, moet geloven dat Hij bestaat en een beloner is, voor wie Hem ernstig zoeken’ (Hebreeën 11:6).

Dankzij het werk dat onze Heer voor hen volbracht kunnen Gods kinderen zeker weten:

- ‘Elk wapen dat tegen u gesmeed wordt, zal niets uitrichten en elke tong die zich voor het gericht tegen

u keert, zult gij in het ongelijk stellen’ (Jesaja 54:17).

zending

‘Zending’ heeft het hart van de Heer!
Hoe kan het ook anders. De wereld en de mensheid, zij behoren Hem toe.
Immers:

- ‘Des Heren is de aarde en haar volheid, de wereld en die daarop wonen’ (Psalm 24:1).

‘Zending’ is Gods methode om heel de wereld met zijn heil in aanraking te brengen. De mens die het voorrecht geniet als eerste zijn goedheid te ervaren, wordt uitgedaagd dit aan anderen door te geven:

- ‘God zegent ons, opdat alle einden der aarde Hem vrezen’ (Psalm 67:8).

Een van de eerste ‘zendelingen’ die begrepen dat de gelovige geroepen

wordt een zegen voor de wereld te zijn, was Abraham:

- ‘Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en *gij zult tot zegen zijn*. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en *met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worde*’ (Genesis 12:2,3).

De apostel Paulus herkende in deze belofte Gods voornemen om wereldwijd door de prediking van het evangelie de volken tot geloof te brengen:

- ‘En de Schrift, die tevoren zag, dat God de heidenen uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd: In u zullen alle volken gezegend

worden. *Zij, die uit het geloof zijn, worden dus gezegend tezamen met de gelovige Abraham*' (Galaten 3:8,9).

Israël als 'zendingsvolk'

Als God de nakomelingen van Abraham naar het vlees zegent, is dat om door hen heen zijn heil in de hele wereld bekend te maken:

- 'Zingt de Here, prijst zijn naam, boodschapt zijn heil van dag tot dag. Vertelt onder de volken zijn heerlijkheid, onder alle natiën zijn wonderen' (Psalm 96:2,3).

Het heil dat Israël ervaart, is uiteindelijk voor de hele wereld bestemd:

- 'De aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken. *En het zal te dien dage geschieden, dat de volken de wortel van Isai zullen zoeken, die zal staan als een banier der natiën*, en zijn rustplaats zal heerlijk zijn' (Jesaja 11:9b,10).

Nimmer is het Gods bedoeling geweest dat Israël een 'exclusieve' plaats in zijn plan zou innemen. Het werd geroepen om 'zendingsvolk' te zijn. Dat begreep

Salomo, toen hij bij de inwijding van de tempel bad:

- 'Ook wanneer een vreemdeling die niet tot uw volk Israël behoort, ter wille van uw grote naam, uw sterke hand en uw uitgestrekte arm uit verren lande komt, en men komt bidden in dit huis, hoor Gij dan uit de hemel, de vaste plaats uwer woning, en doe naar alles wat de vreemdeling tot U roept, *opdat alle volken der aarde uw naam leren kennen*, en U vrezen zoals uw volk Israël, en weten dat uw naam uitgeroepen is over dit huis dat ik gebouwd heb' (2 Kronieken 6:32,33).

De knecht des Heren

Spreekt de profeet Jesaja over de bediening van de Messias, hij accentueert diens betekenis voor héél de wereld:

- 'Ik, de Here, heb u geroepen in gerechtigheid, uw hand gevat, u behoed en u gesteld tot een verbond voor het volk, *tot een licht der natiën*: om blinde ogen te openen, om gevangenen uit de kerker te leiden, uit de gevangenis wie in duisternis gezeten zijn' (Jesaja 42:6,7).

Schrijvend over Jezus' bediening, citeert Mattheüs dezelfde profetie van Jesaja:

- 'Het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de walmende vlaspit zal Hij niet uitdoven, voordat Hij het oordeel tot overwinning heeft gebracht. *En op zijn naam zullen de heidenen hopen*' (Mattheüs 12:20,21 - Jesaja 42:3,4).

Niet alleen Israël, heel de wereld zou door de Knecht des Heren in Gods zegen betrokken worden:

- 'Het is te gering dat gij Mij tot een knecht zoudt zijn om de stammen van Jacob weder op te richten en de bewaarden van Israël terug te brengen; *Ik stel u tot een licht der volken, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde*' (Jesaja 49:6).

Later zou Paulus over Jezus' 'zendingsbediening' zeggen:

- 'Ik bedoel namelijk, dat Christus ter wille van de waarachtigheid Gods een dienaar van besnedenen geweest is, om de beloften, aan de vaders gedaan, te bevestigen, *en dat de heidenen God terwille van zijn ontferming gaan verheerlijken, gelijk* geschreven staat: Daarom zal ik U loven onder de heidenen en uw

naam met snarenspeel prijzen.' (Rom. 15:8,9).

Jezus als zendeling

Teneinde zijn roeping, om een zegen voor de wereld te zijn, waar te maken, moest Jezus beginnen als 'zendeling' onder zijn tijd- en volksgenoten. Bij zijn eerste publieke optreden definieerde Hij aan de hand van een profetie van Jesaja wat zijn taak zou zijn:

- 'De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalft heeft, om aan armen het evangelie te brengen; *en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen* en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heren' (Lucas 4:18,19).

Het heilige 'roepingsbesef' als 'zendeling' steeds meerderen met zijn boodschap te bereiken, heeft heel zijn aardse loopbaan bepaald:

- 'En de scharen zochten Hem en kwamen tot Hem en zij trachtten Hem tegen te houden, opdat Hij niet van hen zou heengaan. Maar Hij sprak tot hen: Ook aan de andere steden moet Ik het evangelie

van het Koninkrijk Gods verkondigen, *want daartoe ben Ik uitgezonden*' (Lucas 4:42,43).

De Meester wist, dat Hij zijn taak niet alleen zou kunnen volbrengen, vandaar dat Hij volgelingen riep die in zijn 'zending' zouden kunnen delen:

- 'En toen Hij langs de zee van Galiléa ging, zag Hij Simon en Andréas, de broeder van Simon, in de zee staan en het net uitwerpen, want zij waren vissers. En Jezus zeide tot hen: *Komt achter Mij en ik zal maken, dat gij vissers van mensen wordt*' (Marcus 1:16,17).

Elkeen die Jezus volgen wil, zal ook de wens moeten hebben 'zendeling' te zijn, en bereidheid moeten tonen alles in zijn leven aan deze taak ondergeschikt te maken:

- 'En Hij zeide tot een ander: *Volg Mij*. Maar deze zeide: Sta mij toe eerst heen te gaan en mijn vader te begraven. Maar Hij zeide tot hem: Laat de doden hun doden begraven; maar ga gij *heen en verkondig het Koninkrijk Gods*' (Lucas 9:59,60).

Roept Jezus mensen tot discipelschap, het is om hen uit te zenden:

- 'En Hij stelde er twaalf aan, opdat zij met Hem zouden zijn en opdat *Hij hen zou uitzenden om te prediken*, en om macht te hebben boze geesten uit te drijven' (Marcus 3:14,15).

Jezus' volgelingen delen in zijn roeping:

- 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader' (Johannes 14:12).

'Wereldzending'

Hoewel Jezus kwam als 'Licht der wereld', heeft Hij door de beperkingen die het menselijke bestaan Hem oplegde, zijn taak niet kunnen afronden. Hij zou dit echter door middel van zijn volgelingen doen:

- 'Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder' (Johannes 10:16).

Vandaar dat Hij zijn volgelingen aan het eind van zijn aardse loopbaan de opdracht gaf zijn bediening als 'zendeling' voort te zetten:

- ‘Vrede zij u! Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u’ (Johannes 20:21).

Wie is bekwaam tot zulk een taak? De wijsheid en de geestkracht waarmee Jezus zijn zendingsofdracht uitvoerde, zouden ook zijn discipelen mogen ontvangen:

- ‘Wanneer de Trooster komt die Ik u zenden zal van de Vader, de Geest der waarheid, die van de Vader uitgaat, zal deze van Mij getuigen; en gij moet ook getuigen, want gij zijt van het begin aan met Mij’ (Johannes 15:26,27).
- ‘Gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judéa en Samaria en tot het uiterste der aarde’ (Handelingen 1:8).

Waar Jezus' volgelingen hun zendingstaak in deze wereld uitvoeren is de Heer zelf met hen. Zijn laatste ofdracht en belofte luidde:

- ‘Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde. Gaat dan henen, maakt alle volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen

onderhouden al wat Ik u bevelen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld’ (Mattheüs 28:18-20)

Opdracht voor de gemeente

Het ‘zendingsofdeel’ geldt niet slechts een minderheid ‘specialisten’ die daar een bijzondere roeping voor zouden hebben, maar heel de gemeente van Jezus Christus. ‘Zending’ vormt de grond van haar bestaan in deze wereld. De geestelijke opbouw van de gemeente heeft tot doel haar bekwaam te maken voor haar zendingstaak:

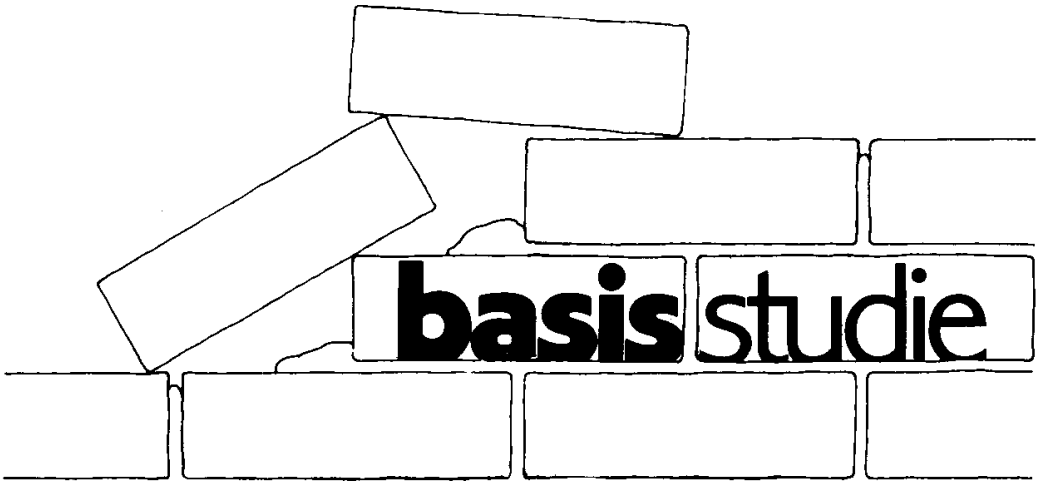
- ‘Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen, en wat daarvan is ingestort, zal Ik weder opbouwen, en *Ik zal haar weder oprichten, opdat het overige deel der mensen de Here zoek, en alle heidenen, over welke mijn naam is uitgeroepen*’ (Handelingen 15:16,17).
- ‘Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, *een volk Gode ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht*: u, eens niet zijn volk, nu

echter Gods volk, eens zonder ontferming, nu in zijn ontferming aangenomen' (1 Petrus 2:9,10).

De wereld wacht op een gemeente die zich haar roeping bewust wordt:

- 'Een en dezelfde is Heer over allen, rijk voor allen, die Hem aanroepen; want: al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden. Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben? Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker? En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn? Gelijk geschreven staat: Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen' (Romeinen 10:11 - 15).
- 'Want de liefde van Christus dringt ons, daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat één voor allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven. En voor allen is Hij gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt.... Dit alles is uit God, die door Christus ons met Zich verzoend heeft en *ons de bediening der verzoening gegeven heeft*, welke immers hierin

bestaat, dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hun overtredingen niet toe te rekenen, en dat *Hij ons het woord der verzoening heeft toevertrouwd*' (2 Corinthiërs 5:14,15,18,19).

leiderschap

Waar gelovigen zich aaneensluiten om samen een gemeente te vormen, zullen zij zich bewust moeten worden op welke wijze zij met elkaar om dienen te gaan. Geeft Paulus zijn 'mede-voorganger' Timotheüs aanwijzingen over zijn beleid in de gemeente, dan heeft hij daarmee de orde en rust onder Gods kinderen op het oog:

- *'... dan weet gij, hoe men zich behoort te gedragen in het huis Gods, dat is de gemeente van de levende God, een pijler en fundament der waarheid'* (1 Timotheüs 3:15).

Om nu de eenheid in denken en handelen in de gemeente gestalte te geven, diende zich al spoedig de noodzaak aan om mensen te vinden die

daarvoor een speciale verantwoordelijkheid konden dragen:

- *'En nadat zij voorhen in elke gemeente oudsten hadden aangewezen, droegen zij hen onder bidden en vasten aan de Here op, in wie zij geloofd hadden'* (Handelingen 14:21-23).

In een later stadium, bij de groei van de gemeenten, werd het nodig om de oudsten door assistenten bij te laten staan. Zij werden diakenen - letterlijk 'dienaren'- genoemd:

- *'Paulus en Timotheüs, dienstknechten van Christus Jezus, aan al de heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, tezamen met hun opzieners en diakenen'* (Filippenzen 1:1).

De ‘aanstelling’

Het is geen kleinigheid om voor de leiding van een gemeente verantwoordelijk te zijn. Vandaar dat Paulus in de door hem gestichte gemeenten met alle voorzichtigheid te werk ging bij het aanstellen van oudsten. Ontbrak het hem aan gelegenheid dit in de rust te doen, dan moesten anderen zich namens hem van die taak kwijten:

- ‘Ik heb u op Kreta achtergelaten met de bedoeling dat gij in orde zoudt brengen, hetgeen nog verbetering behoefde, *en dat gij, zoals ik u opdroeg, in alle steden als oudsten zoudt aanstellen mannen, die onberispelijk zijn*’ (Titus 1:5).

Oudsten worden in de gemeente ‘aangewezen’. Hoe funktioneert dat nu in de praktijk? De eerste ‘aanwijzing’ wordt gevonden bij diegene, die zélf voor het verrichten van deze taak een innerlijke drang ervaart:

- ‘Dit is een betrouwbaar woord: indien iemand staat naar het opzienersambt, dan begeert hij een voortreffelijke taak’ (1 Timotheüs 3:1).

De tweede aanwijzing komt naar voren vanuit de geméente. Waar van een oudste verwacht wordt dat hij de kudde zal hoeden, zullen de schapen iets van zijn herderlijke bediening moeten herkennen en bereid moeten zijn hem te volgen:

- ‘Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit *en de schapen volgen hem, omdat zij zijn stem kennen*; maar een vreemde zullen zij voorzeker niet volgen, doch zij zullen van hem weglopen, omdat zij de stem der vreemden niet kennen’ (Johannes 10:4,5).

Een derde aanwijzing ligt in de bijzondere opdracht en het gezag die de Heilige Geest voor deze taak geschonken heeft:

- ‘Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de *Heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft*, om de gemeente Gods te weiden’ (Handelingen 20:28).

Een vierde element dat bij een aanstelling tot oudste aan de orde komt, is het feit dat *dit zal moeten gebeuren in volle harmonie met de gemeente*. Zo stelden Paulus en Barnabas in Lystra, Ikonium en Antiochië oudsten aan met

volledige instemming van de gemeenteleden (vgl. Handelingen 14:23).

Oudsten en opzieners

Als Paulus de *oudsten* van de gemeente te Efeze voor de laatste keer ontmoet, spreekt hij hen aan met ‘opzieners’:

- ‘Maar hij zond iemand van Milete naar Efeze *en ontbood de oudsten der gemeente*; en toen zij bij hem gekomen waren, zeide hij tot hen.... Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden’ (Handelingen 20:17,18,28).

Het ‘oudsteschap’ en het ‘opzienerschap’ zijn blijkbaar omschrijvingen voor hetzelfde ‘ambt’ dat de Heer in de gemeente schonk. Het ‘oudsteschap’ legt het accent op de persoon zelf, op zijn rijpe ervaring in de dienst van de Heer. Vandaar dat geldt: ‘Hij mag niet een pas bekeerde zijn, opdat hij niet door opgeblazenheid in het oordeel des duivels valle’ (1 Timotheüs 3:6).

Het ‘opzienerschap’ heeft te maken met de opdracht om op de goede gang van zaken in de gemeente toe te zien.

Vandaar dat voor een ‘opziener’ geldt dat hij moet zijn:

- ‘... *een goed bestierder* van zijn eigen huis, die met alle waardigheid zijn kinderen onder tucht houdt; *indien echter iemand zijn eigen huis niet weet te bestieren, hoe zal hij voor de gemeente Gods zorgen?*’ (1 Timotheüs 3:4,5).

Herders en hoeders

Oudsten dragen de verantwoordelijkheid voor het welzijn van de gemeenteleden en moeten tevens richting geven aan hun geloofsleven. Zij zijn ‘herders’ en ‘hoeders’ van de kudde - zij verzorgen en leiden:

- ‘*Weidt de kudde Gods, hebbende het opzicht daarover...*’ (1 Petrus 5:2, Staten Vertaling).

In deze ‘dubbele’ opdracht vertegenwoordigen zij de tweevoudige bediening die Jezus zelf als ‘de grote herder der schapen’ (Hebreeën 13:20) verricht:

- ‘Want gij waart als dwalende schapen; maar gij zijt nu bekeerd tot de *Herder en Opziener* uwer zielen’ (1 Petrus 2:25, Staten Vertaling).

Oudsten zullen deze taak dan ook in de geest van de ‘opperherder’ moeten verrichten:

- ‘Hoedt de kudde Gods, die bij u is, niet gedwongen, maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwilligheid, *niet als heerschappij voerend over hetgeen u ten deel gevallen is, maar als voorbeelden der kudde*. En wanneer de opperherder verschijnt, zult gij de onverwelkelijke krans der heerlijkheid verwerven’ (1 Petrus 5:2-5).

De ‘voorganger’

Een oudste hoeft in zijn zware taak niet alleen te staan. Telkens als het leiderschap ter sprake komt, wordt gesproken van méérdere oudsten die samen deze verantwoordelijkheid dragen - zij vormen samen een raad, of college:

- ‘Veronachtzaam de gave in u niet, die u krachtens een profetenwoord geschonken is onder handoplegging van *de gezamenlijke oudsten*’ (1 Timotheüs 4:14).

Hoewel de ‘raad van oudsten’ gezamenlijk verantwoordelijkheid draagt voor het welzijn van de

gemeente, kwijten sommigen onder hen zich van een speciale taak:

- ‘*De oudsten, die goede leiding geven*, komt dubbel eerbewijs toe, vooral hun, die zich belasten met prediking en onderricht. Immers, de Schrift zegt: Gij zult een dorsende os niet muilbanden, en: De arbeider is zijn loon waard’ (1 Timotheüs 5:17,18).

Dubbel ‘eerbewijs’ verwijst hier naar een dubbele ‘beloning’. Blijkbaar gaat het hier om mensen die dankzij hun speciale inzet als ‘leidend’ en ‘lerend’ oudste vrijgesteld zijn van ander werk. Speciaal voor hen geldt:

- ‘En hij, die onderricht wordt in het woord, dele van alle goed mede aan wie dat onderricht geeft’ (Galaten 6:6).

Onder de charisma's die God zijn dienstknechten toevertrouwt, valt ook dat van ‘leiding geven’, of letterlijk: presideren, voorzitten:

- ‘Wij hebben nu gaven, onderscheiden naar de genade, die ons gegeven is: *wie leiding geeft, in ijver....*’ (Romeinen 12:6,8).

Blijkbaar heeft het ‘voorgangerschap’ op deze wijze vanaf de (aller)eerste christengemeente zo gefunctioneerd. In Jeruzalem was het ongetwijfeld Jakobus die zich in deze bediening geplaatst zag:

- ‘Bericht dit aan Jakobus en de broeders’ (Handelingen 12:17).
- ‘En de volgende dag ging Paulus met ons Jakobus bezoeken, en alle oudsten waren daarbij aanwezig’ (Handelingen 21:18).
- ‘Want voordat sommigen uit *de kring van Jakobus* gekomen waren, at hij met de heidenen aan één tafel’ (Galaten 2:12).

Hun verantwoordelijkheid

Aan welke eisen zullen oudsten moeten voldoen? Wat is hun verantwoordelijkheid? Jezus zelf geeft het goede voorbeeld van de ‘ideale’ pastor:

- ‘Ik ben de goede herder. De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen’ (Johannes 10:11).

Een oudste zal de kudde moeten kunnen beschermen tegen ‘verscheurende wolven’, mensen die met verkeerde leringen de kudde uiteen trachten te drijven: ‘Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven *bij u*

zullen binnenkomen, die de kudde niet zullen sparen’ (Handelingen 20:29).

Hij zal echter ook aandacht moeten hebben voor het verderf dat van binnenuit kan komen - van medegelovigen, die uit zijn op persoonlijk gewin en aanzien, met gevolg dat zij partijschappen veroorzaken:

- en uit uw *eigen midden* zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken *om de discipelen achter zich aan te trekken*’ (Handelingen 20:30).

Vandaar dat een oudste het gezag en het inzicht dient te hebben om aan de hand van Gods Woord korrigerend op te treden:

- zich houdende aan het betrouwbare woord naar de leer, zodat hij ook in staat is te vermanen op grond van de gezonde leer en de tegensprekers te weerleggen’ (Titus 1:9).

Hij zal aandacht moeten hebben voor het welzijn van elk van de gemeenteleden afzonderlijk en hun het goede voorbeeld moeten geven:

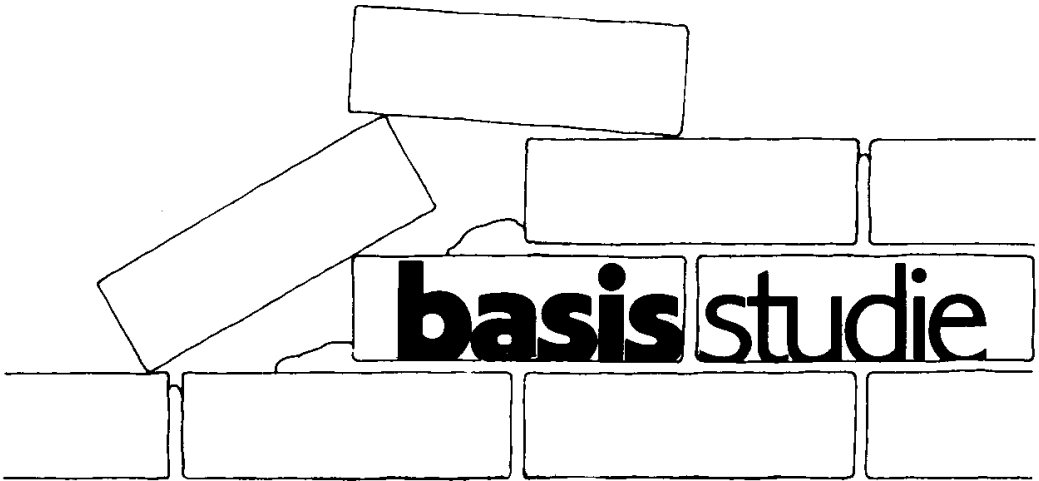
- ‘Gehoorzaamt uw voorgangers en onderwerpt u aan hen, *want zij zijn*

het, die waken over uw zielen, daar zij rekenschap zullen moeten afleggen' (Hebreeën 13:17).

- 'Houdt uw voorgangers in gedachtenis, die het woord Gods tot u hebben gesproken; let op het einde van hun wandel en volgt hun geloof na' (Hebreeën 13:7).

Hij zal zich voor alles in moeten zetten voor de geestelijke 'opvoeding' van de gemeenteleden. Daarbij mag het niet ontbreken aan 'moederlijke liefde' als ook aan 'vaderlijk gezag'. De apostel Paulus was het voorbeeld van een gezond evenwicht in deze:

- '... wij gedroegen ons in uw midden vriendelijk, *zoals een moeder haar eigen kinderen koestert*. Zo waren wij, in onze *grote genegenheid* voor u, bereid niet alleen het evangelie Gods, maar ook ons eigen leven mede te delen, daarom, dat gij ons lief geworden waart.... Gij weet trouwens, hoe wij *als een vader zijn eigen kinderen, u hoofd voor hoofd vermaanden, aanmoedigden*, en betuigden te blijven wandelen, Gode waardig, die u roept tot zijn eigen Koninkrijk en heerlijkheid' (1 Tessalonicenzen 2:7,8,11,12).

de Plaatsbekleder

Toerekening

Wat Jezus voor ons deed, moeten we ons eerst eigen maken door ons met Hem te (laten) vereenzelvigen. Op grond daarvan kan Gods Geest de positie die we 'in Hem' in geloof innemen, ook concreet in ons leven uit gaan werken. Wat Jezus als onze plaatsvervanger namens ons deed, wil God ons toerekenen:

- 'Echter niet om zijnentwil alleen werd geschreven: het werd hem toegerekend, *maar ook om onzentwil, wie het zal worden toegerekend*, ons, die ons geloof vestigen op Hem, die Jezus, onze Here, uit de doden opgewekt heeft, die is overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging' (Romeinen 4:23-25).

Op grond van het feit dat God Jezus' verdiensten de mens toe wil rekenen, staan hem talloze zegeningen ter beschikking waar hij vrijmoedig in geloof aanspraak op mag maken:

- 'Maar uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt, die ons van God is geworden: *wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing*, opdat het zij, gelijk geschreven staat: Wie roemt, roeme in de Here' (1 Korintiërs 1:30 en 31).

Bevrijd van de straf

Reeds in het Oude Testament wordt dit goddelijke principe van Jezus' vereenzelving met het mensdom duidelijk gemaakt. Zo spreekt de profeet Jesaja in verband met Jezus'

kruisdood duidelijk in termen van 'plaatsvervangende':

- *'Om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de Here heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen'* (Jesaja 53:5 en 6).

Elke beschuldiging die tegen de mens ingebracht zou kunnen worden, werd door Jezus' plaatsvervangend lijden van haar zeggingskracht beroofd:

- 'Er staat geschreven: Vervloekt is een ieder die zich niet houdt aan alles, wat geschreven is in het boek der wet, om dat te doen *Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek der wet door voor ons een vloek te worden; want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder die aan het hout hangt'* (Galaten 3:10 en 13).

Vrijgekocht

Uiteraard was Jezus zelf Zich ervan bewust dat Hij Zich mocht lenen om op de weg van kruis tot troon als

plaatsvervanger van de mens te fungeren:

- 'Wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn, en wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn; gelijk de Zoon des mensen niet gekomen is om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen' (Matteüs 20:26-28).
- 'Want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, *die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen'* (1 Timoteüs 2:5 en 6).

Jezus vertegenwoordigde ons toen Hij zijn leven gaf, opdat wij zo vrijgekocht zouden kunnen worden uit de macht van de satan waarin wij gevangen waren:

- '....wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht van uw ijdele wandel, die u van de vaderen overgeleverd is, maar met het kostbare bloed van Christus, als *van een onberispelijk en vlekkeloos lam'* (1 Petrus 1: 18,19).

Ontslagen van de wet

Ooit gaf God zijn volk allerlei wetten en inzettingen om hen te laten zien dat

ze als natuurlijke en ongeestelijke mensen nimmer in staat zouden zijn Hem in heiligheid te dienen. Jezus nu gaf zijn leven om de mens van de claim te ontslaan die de wet op hem heeft, en om de schuld die het niet onderhouden van de wet met zich brengt te niet te doen. Zo ontnam Hij de satan het recht om langer met de wet in de hand de mens nog aan te klagen.

- ‘Ook u heeft Hij, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en onbesnedenheid naar het vlees, levend gemaakt met Hem, toen Hij ons al onze overtredingen kwijtschold, door het bewijsstuk uit te wissen, dat door zijn inzetten tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis te nagelen: Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd’ (Kolossenzen 2:13-15).

Hoe meer een religieus ingesteld, natuurlijk mens zich inspent om God te dienen, des te pijnlijker ervaart hij zijn falen, als gevolg van de machten der duisternis die in hem actief worden. Door Jezus' verdienste echter en het nieuwe leven dat Gods Geest wekt,

mag hij zich van de wet ontslagen weten:

- ‘Want toen wij in het vlees waren, werkten de zondige hartstochten, die door de wet geprikkeld worden, in onze leden, om voor de dood vrucht te dragen; maar thans zijn wij van de wet ontslagen, dood voor haar, die ons gevangen hield, zodat wij dienen in de nieuwe staat des Geestes en niet in de oude staat der letter’ (Romeinen 7:5 en 6).

Delend in zijn overwinning

Als vertegenwoordiger van het mensenras heeft Jezus ook de satan onttroond. De gelovige mag delen in die overwinning door zich deze eigen te maken. Zo wordt de angst voor de vijand waar hij onder gebukt ging, weggenomen:

- ‘Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, *opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel zou onttronen, en allen zou bevrijden, die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren*’ (Hebreeën 2:14 en 15).

Hoe ook belaagd door de satan, Gods kinderen weten zich in principe overwinnaar. In geloof maken zij zich de positie eigen, die Christus zich na zijn opstanding verworven heeft. Als opgestane Heer zijn alle machten onder zijn voeten gesteld:

- ‘En hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken *en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam*, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw’ (Efeziërs 1:19-21).

God schonk zijn kinderen het voorrecht om deel te hebben aan de positie van Christus in zijn verheerlijking:

- ‘God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus - door genade zijt gij behouden - en *heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse*

gewesten, in Christus Jezus, om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus’ (Efeziërs 2:4-7).

Vrij om te dienen

Als vertegenwoordiger van de mens verbrak Jezus door zijn gehoorzaamheid en volledige overgave aan het plan van God, de heerschappij die een egocentrische levensinstelling over een leven kan uitoefenen. Wie zich met Hem in zijn zelfverloochening identificeert, mag daarin de basis voor innerlijke bevrijding van zelfzucht vinden:

- ‘Want de liefde van Christus dringt ons, *daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat één voor allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven. En voor allen is Hij gestorven*, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt. *Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen*’ (2 Korintiërs 5:14,15 en 17).

Nieuw leven

Niet alleen met Jezus' kruisdood en de zegeningen die Hij hun daardoor verwierf, maar ook met zijn opstanding mogen Gods kinderen zich één maken. Wie vanuit de kracht van de Geest een nieuw leven leven wil, zal zich eerst in geloof intens met zijn nieuwe positie in de Opgestane moeten identificeren:

- *‘Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn met hetgeen gelijk is aan zijn opstanding; dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn; want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde’* (Romeinen 6:5-7).

Wie vrij wil zijn van de zonde, zal er daarom ten volle van overtuigd moeten zijn dat de zonde(macht) zijn recht op hem verloren heeft. Dit onwankelbare geloof in de nieuwe rechtspositie die men inneemt tegenover God en satan, zal zijn uitwerking in het dagelijkse leven niet missen:

- *‘Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wèl dood zijt voor de zonde,*

maar levend voor God in Christus Jezus’ (Romeinen 6:11).

Vrij van het besef van kwaad

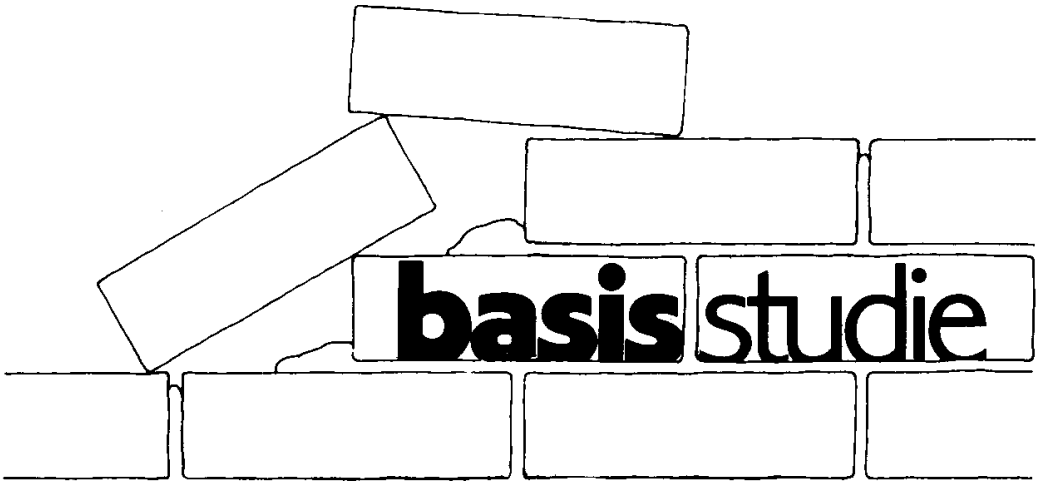
Wie zich volkomen met Jezus identificeert, kan met dezelfde vrijmoedigheid in Gods tegenwoordigheid verschijnen, als waarover de Zoon zelf tegenover de Vader beschikt:

- *‘Deze echter is, na één offer voor de zonden te hebben gebracht, voor altijd gezeten aan de rechterhand van God, voorts afwachtende, totdat zijn vijanden gemaakt worden tot een voetbank voor zijn voeten. Want door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt, die geheiligd worden’* (Hebreeën 10:12-14).
- *Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft, door het voorhangsel, dat is, zijn vlees, en wij een grote priester over het huis Gods hebben, laten wij toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, met een hart, dat door besprenging gezuiverd is van besef van kwaad.’* (Hebreeën 10:19-22).

Geheiligd

Zoals Jezus buiten de maatschappij van zijn dagen geworpen werd, zo mogen zij, die zich met Hem identificeren, zich innerlijk los weten van de wereld die hen omringt. Zij zijn een geheiligd volk.

- ‘Daarom heeft ook Jezus, *ten einde zijn volk door zijn eigen bloed te heiligen*, buiten de poort geleden. Laten wij derhalve tot Hem uitgaan buiten de legerplaats en zijn smaad dragen. Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige’ (Hebreeën 13:12-14).
- ‘Krachtens die wil *zijn wij eens voor altijd geheiligd door het offer van het lichaam van Jezus Christus*’ (Hebreeën 10:10).
- ‘Want door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt, die geheiligd worden’ (Hebreeën 10:14).
- ‘Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in *het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld*’ (Galaten 6:14).

de opstanding

Pijler van het geloof

De leer van de opstanding der doden is een van de belangrijkste pijlers waar het geloof van de christen op rust. Deze hoort tot het fundament van het geloof:

- ‘Laten wij daarom *het eerste onderwijs aangaande Christus* laten rusten en ons richten op het volkomene, zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God, van een leer van dopen en van oplegging der handen, *van opstanding der doden* en van een eeuwig oordeel’ (Hebreeën 6:1,2).

Jezus en zijn opstanding

Vooruitgrijpend op zijn opstanding, voert Jezus het wonder van de

verrijzenis aan als bewijs van zijn goddelijke zending:

- ‘De joden dan antwoordden en zeiden tot Hem: Welk teken toont Gij ons, dat Gij dit moogt doen? Jezus antwoordde en zeide tot hen: *Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen... Maar Hij sprak van de tempel zijns lichaams.* Toen Hij dan opgewekt was uit de doden, herinnerden zijn discipelen zich, dat Hij dit gezegd had, en zij geloofden de Schrift en het woord, dat Jezus gesproken had’ (Johannes 2:18,19,21,22).

Als zijn ongelovige volksgenoten om een teken vragen, wijst Hij op het teken van de opstanding dat ze zouden ontvangen:

- ‘Een boos en overspelig geslacht verlangt een teken, maar het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona, de profeet. Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten in de buik van het zeemonster was, zo *zal de Zoon des mensen in het hart der aarde zijn, drie dagen en drie nachten*’ (Matteüs 12:39,40).
- ‘Er moet dan van de mannen, die zich bij ons hebben aangesloten in al de tijd, dat de Here Jezus bij ons in- en uitgegaan is, te beginnen met de doop van Johannes tot de dag, dat Hij van ons werd opgenomen, *één van hen met ons getuige worden van zijn opstanding....*’ (Handelingen 1:21,22).

Spreekt Jezus na zijn opstanding met zijn discipelen over de betekenis van zijn komst, dan geeft Hij aan dat de opstanding tot de kern van de verkondiging van het Oude Testament behoorde:

- ‘Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften begrepen. En Hij zeide tot hen: Aldus staat er geschreven, dat de Christus moest lijden *en ten derden dage opstaan uit de doden*, en dat in zijn naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem’ (Lucas 24:45-47).

De prediking van de opstanding

De opstanding heeft in de prediking van de apostelen een belangrijke plaats ingenomen. Als voor Judas een nieuwe apostel gekozen wordt, is dat opdat Hij zal kunnen getuigen van de opstanding:

Houdt Petrus met Pinksteren zijn toespraak, ook deze heeft de opstanding als thema:

- ‘God evenwel heeft Hem opgewekt, want *Hij verbrak de weeën van de dood, naardien het niet mogelijk was, dat Hij door hem werd vastgehouden*’ (Handelingen 2:24).

Als Gods kracht zich onder de eerste christenen openbaart in wonderen en tekenen, dan is dat omdat zij de opstanding prediken:

- ‘En met grote kracht gaven de apostelen *hun getuigenis van de opstanding des Heren Jezus*, en er was grote genade over hen allen.’ (Handelingen 4:33).

Brengt Paulus later in Athene zijn boodschap, hij heeft de opstanding van Jezus tot onderwerp:

- ‘... want hij bracht het evangelie van Jezus *en van de opstanding*’ (Handelingen 17:18).

Hoop voor de toekomst

Zonder de opstanding zou het geloof van de christen geen inhoud hebben. Er zou immers geen toekomst zijn:

- ‘*Indien er geen opstanding der doden is, dan is ook Christus niet opgewekt. En indien Christus niet is opgewekt, dan is immers onze prediking zonder inhoud, en zonder inhoud is ook uw geloof...* Dan zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren. Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen’ (1 Korintiërs 15:13,14,18,19).

Een geestelijke en een lichamelijke dimensie

De opstanding betreft zowel de inwendige als de uitwendige mens. Opstanding in bijbelse zin is het vernieuwingsproces dat aanvangt bij de wedergeboorte en eindigt met de lichamelijke herleving bij de wederkomst van Christus. Voor de gelovige is de opstanding reeds begonnen:

- ‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, *want hij is overgegaan* uit de dood in het leven’ (Johannes 5:24).

Deze geestelijke opstanding vindt plaats waar mensen het woord van Christus vernemen:

- ‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de ure komt *en is nu, dat de doden naar de stem van de Zoon van God zullen horen en die haar horen, zullen leven*’ (Johannes 5:25).

Er zal echter ook een eindopstanding zijn, in letterlijke, fysieke zin:

- ‘Verwondert u hierover niet, want de ure komt, *dat allen, die in de graven zijn, naar zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel*’ (Johannes 5:28,29).

Een zekere toekomst

Tot de gelovigen van het nieuwe verbond zegt Jezus dat zij de (geestelijke) dood niet zullen zien

-immers, wie gelooft zal in der eeuwigheid niet sterven:

- ‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien iemand mijn woord bewaard heeft, *hij zal de dood in eeuwigheid niet aanschouwen*’ (Johannes 8:51).

Gemeenschap en leven met Jezus vormen voor de gelovige een garantie voor de wederopstanding straks:

- ‘Ik ben de opstanding en het leven; *wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven*, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven’ (Johannes 11:25,26).

Als een gelovige ‘sterft’, blijft hij dan ook leven. Hij neemt zijn intrek bij Christus:

- ‘Daarom zijn wij te allen tijde vol goede moed, ook al weten wij, dat wij, zolang wij in het lichaam ons verblijf hebben, ver van de Here in den vreemde zijn - want wij wandelen in geloof, niet in aanschouwen - maar wij zijn vol goede moed en *wij begeren te meer ons verblijf in het lichaam te verlaten en bij de Here onze intrek te nemen*’ (2 Korintiërs 5:6-8).

De dood is dood

Door Jezus Christus heeft de dood zijn betekenis voor de gelovige verloren. Bij het sterven blijft hij immers voortleven ‘bij de Here’, wetend dat hij ooit opnieuw in de natuurlijke wereld zal kunnen gaan functioneren bij zijn opstanding:

- ‘... die ons behouden heeft en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar zijn eigen voornemen en de genade die ons in Christus Jezus gegeven is vóór eeuwige tijden, doch die nu geopenbaard is door de verschijning van onze Heiland, Christus Jezus, die de dood van zijn kracht heeft beroofd en onvergankelijk leven aan het licht gebracht heeft door het evangelie’ (2 Timoteüs 1:9,10).

Hoe zal dat geschieden?

Op welke wijze zal nu de opstanding uit de doden plaatsvinden? Betekent het dat de graven opengaan en er zerken opgelicht worden, waaronder dan plotseling mensen verrijzen? Dit soort vragen hield ook de eerste christenen bezig:

- ‘Maar, zal iemand zeggen, hoe worden de doden opgewekt? En met wat voor lichamen komen zij? Dwaas! Wat gij zelf zaait, wordt

niet levend, of het moet gestorven zijn, en als gij zaait, zaait gij niet het toekomstige lichaam, maar slechts een korrel, bijvoorbeeld van koren, of van iets anders' (1 Korintiërs 15:35-37).

De korrel draagt in zich het onzichtbare leven en dit is het begin van een nieuwe plant. Uit de korrel komt geen andere korrel, maar een nieuwe plant, die later weer korrels zal opleveren. Zo wordt het natuurlijke lichaam dat begraven is niet levend, maar het vergaat, net als het omhulsel van de zaadkorrel. Aan de innerlijke mens, de 'kiem', wordt bij de opstanding een volkomen nieuw lichaam gegeven:

- 'Maar God geeft er een lichaam aan, gelijk Hij dat gewild heeft, en wel aan elk zaad zijn eigen lichaam' (1 Korintiërs 15:38).

Het lichaam dat de gelovigen bij de opstanding ontvangen, is van een totaal andere orde als het lichaam dat 'gezaaid' werd bij het sterven:

- 'Zo is het ook met de opstanding der doden. Er wordt gezaaid in vergankelijkheid en opgewekt in onvergankelijkheid; er wordt gezaaid in oneer, en opgewekt in heerlijkheid; er wordt gezaaid in

zwakheid en opgewekt in kracht. Er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid, en een geestelijk lichaam opgewekt' (1 Korintiërs 15:42-44).

De wederkomst

Tijdens zijn leven op aarde bevindt de christen zich in twee werelden. Met zijn uitwendige mens is hij op aarde, 'ver van de Heer in de vreemde' en met zijn inwendige mens is hij 'in Christus'. Bij het sterven wordt hij losgemaakt van de aardse sfeer en bevindt hij zich nog alleen bij de Heer. Wanneer Jezus terugkeert naar de aarde, wordt Hij vergezeld door de ontslapen heiligen die door middel van hun geestelijk lichaam zich bij de opstanding kunnen manifesteren in een stoffelijk lichaam:

- 'Want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, *en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan*; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here

wezen' (1 Tessalonicenzen 4:16,17).

Het verheerlijkte lichaam

De lichamelijkheid bij de opstanding zal van een andere orde zijn, maar zij zal toch ook overeenkomsten met ons functioneren in de huidige wereld vertonen:

- 'Hem heeft God ten derden dage opgewekt en heeft gegeven, dat Hij verscheen, niet aan het gehele volk, doch aan de getuigen, die door God tevoren gekozen waren, aan ons, *die met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij uit de doden was opgestaan.*' (Handelingen 10:40,41).
- 'Waarom zijt gij ontsteld en waarom komen er overwegingen op in uw hart? Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; *betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb*' (Lucas 24:38,39).
- 'In de opstanding huwen zij niet en worden zij niet ten huwelijk genomen, maar zij zijn als engelen in de hemel' (Matteüs 22:30).

Toch echter legt de apostel Paulus een verband tussen onze lichamelijkheid nu, en die van straks:

- 'Het lichaam is niet voor de hoererij, doch voor de Here, en de Here voor het lichaam. God heeft niet alleen de Here opgewekt, maar zal ook ons opwekken door zijn kracht.' (1 Korintiërs 6:13,14).

Levend gemaakt met Christus

De bijbel stelt dat de mens die Christus niet kent, geestelijk dood is, en door Hem tot geestelijk leven komt:

- 'Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden, waarin gij vroeger gewandeld hebt.... God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen *mede levend gemaakt met Christus* - door genade zijt gij behouden -, *en heeft ons mede opgewekt* en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus' (Efeziërs 2:1,2,4,5,6).

Naar de inwendige mens staat degene die het evangelie aanvaardt op tot een nieuw leven; hij ontwaakt geestelijk uit zijn doodsslaap en begroet het licht van

een nieuwe dag en een nieuwe (geestelijke) wereld:

- ‘Ontwaak, gij die slaapt, *en sta op uit de doden*, en Christus zal over u lichten’ (Efeziërs 5:14).

Dood voor de zonde

De opstanding van Jezus Christus heeft voor de gelovige een diepgaande, geestelijke uitwerking, waar hij door het geloof deel heeft aan dezelfde opstandingservaring. Dankzij zijn geestelijke opstanding, mag Gods kind zich als een totaal nieuwe mens beschouwen bij wie de satan en de zondemachten geen aansluiting meer hoeven te vinden:

- ‘(Jezus) die is overgeleverd om onze overtredingen en *opgewekt om onze rechtvaardiging*’ (Romeinen 4:25).
- ‘Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, *opdat gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwhed des levens zouden wandelen*. Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, *zullen wij het ook zijn met hetgeen gelijk is aan zijn opstanding*’ (Romeinen 6:4,5).

- ‘Laat dan de zonde niet langer als koning heersen in uw sterfelijk lichaam, zodat gij aan zijn begeerten zoudt gehoorzamen, en stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God, *als mensen die dood zijn geweest, maar thans leven....*’ (Romeinen 6:12,13).

Vrij van de wet

Voor de religieuze mens, die God wil dienen, maar het nieuwe geestelijke leven dat Christus biedt, niet kent, kan het plichtsgetrouw houden van de wet een bescherming tegen al te grove zonden bieden. De opgestane, geestelijke mens, mag zich echter vrij weten van de wet en zich door het nieuwe levensprincipe laten leiden dat in hem werkzaam is geworden:

- ‘Bijgevolg, mijn broeders, zijt ook gij dood voor de wet door het lichaam van Christus *om het eigendom te worden van een ander, van Hem, die uit de doden opgewekt is*, opdat wij Gode vrucht zouden dragen... Maar thans zijn wij van de wet ontslagen, dood voor haar, die ons gevangen hield, zodat wij dienen in de nieuwe staat

des Geestes en niet in de oude staat der letter' (Romeinen 7:4,6).

Bewust van de geestelijke wereld

Omdat hij deel heeft aan de opstanding van Jezus Christus, is een nieuwe, geestelijke wereld voor de gelovige opengegaan. Daarop zal hij zijn aandacht moeten richten:

- *'Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenk de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God' (Kolossenzen 11:3).*

Levend vanuit de opstandingskracht

Dezelfde kracht die Jezus uit de doden opwekte, werkt door in het leven van Gods kinderen, wanneer zij zich daar bewust voor openstellen en erin geloven:

- *'... hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en*

macht en kracht en heerschappij...' (Efeziërs 1:19-21).

- *'Indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest die in u woont' (Romeinen 8:11).*

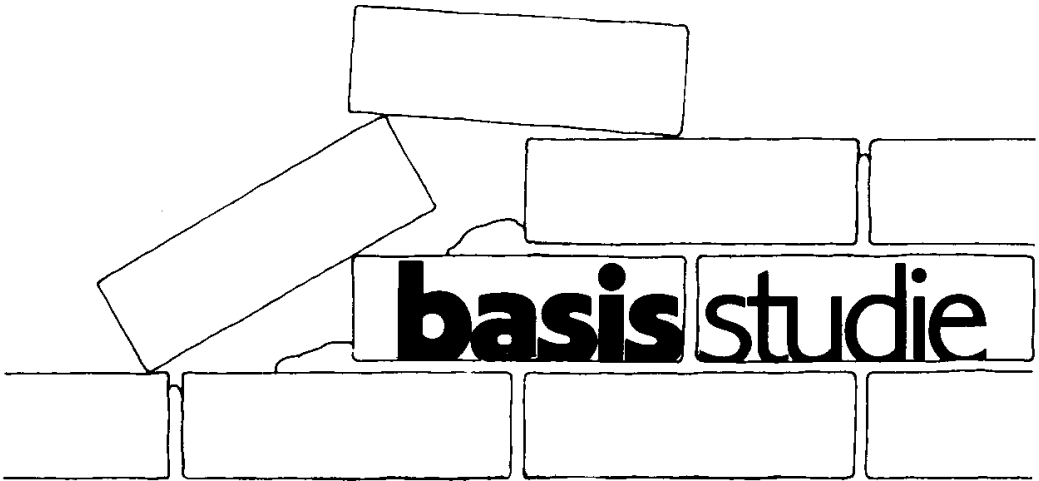
Verzekerd van een nieuw leven

Het voorbeeld van gehoorzaamheid aan Gods plan dat Jezus ons naliet, toont aan dat uit lijden (en sterven) omwille van het evangelie, altijd opstandingsleven tevoorschijn komt. Zo onderging de apostel Paulus in zijn strijd om de verbreiding van het evangelie, blijmoedig allerlei druk en pressie, wetend dat daarin Jezus' opstandingskracht zich zou openbaren:

- *'Te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare. Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare. Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u' (2 Korintiërs 4:10-12).*

Hoop op volledige verlossing

- ‘Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid *door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop, tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u, die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd*’ (1 Petrus 1:3-5).

lofprijzing

Niets is voor Gods kinderen natuurlijker dan de 'lofprijzing'. Prijzen immers betekent: iets naar waarde of op hoedanigheid schatten. En loven houdt in: zich uitspreken ten gunste of tot eer van iemand. Dat is, wat gelovigen van harte doen: in het midden van Gods volk, voor zijn aangezicht uitspreken en uitzingen wie Hij is en wat Hij voor hen betekent.

De instelling van de lofprijzing

Lofzangen van bevrijding horen bij een volk dat weet wat het betekent om uit de (geestelijke) slavernij verlost te zijn. Voor de eerste maal is dan ook in Gods Woord van lofprijzing sprake, onmiddellijk na de uitleiding uit Egypte:

- *'Jubelt Gode, onze sterkte, juicht ter ere van Jakobs God. Heft een*

zang aan, laat de tamboerijn horen, de liefelijke citer met de harp... Want dit is voor Israël een inzetting, een verordening van Jakobs God. Hij stelde het als een getuigenis in Jozef, toen Hij uittoog tegen het land Egypte' (Psalm 81:2,3,5,6).

Ook David, de 'man naar Gods hart' herkende de waarde van de lofprijzing. Vandaar dat hij deze instelde toen de ark als teken van Gods tegenwoordigheid Jeruzalem was binnengebracht:

- *'En hij stelde voor de ark des Heren dienaren aan uit de Levieten: om de Here, de God van Israël, te roemen, te loven en te prijzen' (1 Kronieken 16:4).*

Toen het later, na de geestelijke afval van Gods volk en de verwoesting van de tempel tot een geestelijke herleving kwam, en men aan de wederopbouw begon, werd ook onmiddellijk de lofprijzing opnieuw ingesteld:

- ‘Toen nu de bouwlieden het fundament van de tempel des Heren legden, stelden zij de priesters op, gekleed in ambtsgewaad, met trompetten, en de Levieten, de zonen van Asaf, met cimbalen, om *de Here te loven naar de aanwijzing van David*, de koning van Israël (Ezra 3:10,11).

Als Gods volk in de oude bedeling al beseftte welke waarde de lofprijzing had, hoeveel te meer Gods kinderen van het nieuwe verbond. Geen wonder dat de komst van Gods Geest vanaf het allereerste begin met lofprijzing gepaard ging. Over de Pinksterdag lezen we:

- ‘Wij horen hen in onze eigen taal *van de grote daden Gods spreken*’ (Handelingen 2:11).

Toen de eerste heidenen tot geloof kwamen en de Geest ontvingen, was het opnieuw de lofprijzing die onmiddellijk naar voren kwam:

- ‘En al de gelovigen uit de besnijdenis, die met Petrus waren medegekomen, stonden verbaasd, dat de gave van de Heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort, want *zij hoorden hen spreken in tongen en God grootmaken*’ (Handel. 10:45,46).

De aanzet tot lofprijzing

Als God de mens zijn redding schenkt, is één van de motieven dat deze Hem daarvoor leert loven en prijzen:

- ‘Ik bedoel namelijk, dat Christus terwille van de waarachtigheid Gods een dienaar van besnedenen geweest is, om de beloften, aan de vaders gedaan, te bevestigen, en dat *de heidenen God terwille van zijn ontferming gaan verheerlijken*, gelijk geschreven staat: Daarom zal ik U loven onder de heidenen en uw naam met snarenspeel prijzen. En verder zegt Hij: Verheugt u, heidenen, met zijn volk. En verder: *Looft al gij heidenen, de Here, en laten alle volken Hem prijzen*’ (Romeinen 15:8-11).

Heel Gods plan tot bevrijding en herstel van de mens is erop gericht, hem tot lof en prijs aan te zetten bij het

zien van de wonderen die Hij in een mensenleven tot stand brengt:

- ‘In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil, *tot lof van de heerlijkheid zijner genade*, waarmede Hij ons begenadigd heeft in de geliefde.... in Hem, in wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil, *opdat wij zouden zijn tot lof zijner heerlijkheid...* tot verlossing van het volk, dat Hij Zich verworven heeft, *tot lof zijner heerlijkheid*’ (Efeziërs 1:5,6,11,12,14).

De plaats van de lofprijzing

Lofprijzing is een persoonlijke zaak. Uiteraard. Maar geen groter vreugde dan deze ook in de gemeenschap van Gods volk te mogen praktiseren. Lofprijzing maakte deel uit van de gemeenschapsbeleving in het Oude Testament:

- ‘Van U komt mijn lof in *een grote gemeente*, mijn geloften zal ik betalen in de tegenwoordigheid van wie Hem vrezen’ (Psalm 22:26).

- ‘Groot is de Here en hoog *te loven in de stad* van onze God zijn heilige berg’ (Psalm 48:2).

Ook in de nieuwtestamentische gemeenschap dient er daarom volop ruimte voor de lofprijzing te zijn:

- ‘Het woord van Christus wone rijkelijk in u, zodat gij in alle wijsheid elkander leert en terechtwijst *en met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen zingende, Gode dank brengt in uw harten*’ (Kolossenzen 3:16).
- ‘En bedrinkt u niet aan wijn, waarin bandeloosheid is, maar wordt vervuld met de Geest, en *spreekt onder elkander* in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zingt en jubelt de Here van harte....’ (Efeziërs 5:18,19).

De Hebreeënschrijver geeft zelfs aan dat Jezus zelf door zijn Geest in het midden der gemeente aanwezig is, om met de lofprijzing van Gods kinderen in te stemmen:

- ‘Uw naam zal ik aan mijn broeders verkondigen, *in het midden der gemeente* zal ik U lofzingen’ (Hebreeëen 2:12).

Als de apostel Johannes in profetisch perspectief op het eiland Patmos de geestelijke realiteit van de gemeente van Christus ziet, wordt hij duidelijk gewezen op haar bediening in de lofprijzing:

- ‘En toen het de boekrol nam, wierpen de vier dieren en de vierentwintig oudsten zich voor het Lam neder, *hebbende elk een citer en gouden schalen, vol reukwerk; dit zijn de gebeden der heiligen. En zij zongen een nieuw gezang* (Openbaring 5:8-10).

De inhoud van de lofprijzing

Lofprijzen is Gods kwaliteiten en hoedanigheden uitspreken en roemen. Aan deze voorwaarde moet de inhoud van de lofprijzing dan ook voldoen. Allereerst spreekt bijbelse lofprijzing over Gods grootheid en macht:

- ‘Laten jubelen en zich verheugen, wie mijn rechtvaardiging begeren; *dat zij bestendig zeggen: De Here is groot*, die welgevallen heeft aan het heil van zijn knecht’ (Psalm 35:27).
- ‘*Want de Here is groot en zeer te prijzen*, geducht is Hij boven alle goden’ (Psalm 96:4).

Boven alles komt in de lofprijzing echter Gods goedheid naar voren:

- ‘*Ik wil juichen en mij verheugen over uw goedertierenheid*’ (Psalm 31:8).
- ‘Ik echter bezing uw sterkte, *des morgens jubel ik over uw goedertierenheid*’ (Psalm 59:17).
- ‘Halleluja. Looft de Here, want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid. Wie kan de machtige daden des Heren uitspreken, al zijn lof doen horen?’ (Psalm 106:1,2).

In de lofprijzing bezingt men ook Gods koningschap:

- ‘*De Here is Koning*, eeuwig en altoos’ (Psalm 10:16).
- ‘Wie toch is de Koning der ere? De Here, sterk en geweldig, de Here, geweldig in de strijd’ (Psalm 24:8).

In de lofprijzing bezingt men ook Gods heiligheid - engelen en verlost en zamen:

- ‘En de een riep de ander toe: *Heilig, heilig, heilig is de Here der heerscharen*, de ganse aarde is van zijn heerlijkheid vol’ (Jesaja 6:3).
- ‘En de vier dieren hadden elk voor zich zes vleugels en waren rondom en van binnen vol ogen en zij

hadden dag noch nacht rust, zeggende: *Heilig, heilig, heilig is de Here God*, de Almachtige, die is en die was en die komt' (Openbaring 4:8).

De vorm van de lofprijzing

De uiterlijke vorm van de lofprijzing wordt bepaald door de gesteldheid van het hart. De lofprijzing zal gepaard gaan zowel met vreugde als met heilig respect:

- 'Dient de Here met vreze en *verheugt u met beving*' (Psalm 2:11).

Deze vreugde zal zich ook willen uiten:

- 'Maar verheugen zullen zich allen die bij U schuilen, altoos zullen zij jubelen, daar Gij hen beschermt, en *in U zullen juichen* wie uw naam liefhebben' (Psalm 5:12).

De lofprijzing kan inspireren tot nieuwe liederen, nieuwe woorden en nieuwe melodieën:

- 'Hij gaf mij een nieuw lied in de mond, een lofzang aan onze God' (Psalm 40:4).

Ook in het nieuwe verbond uit de lofprijzing zich in de vorm van lofliederen:

- '... en spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zingt en jubelt de Here van harte' (Efeziërs 5:19).
- 'Ik zal bidden met mijn geest, maar ook bidden met mijn verstand; ik zal lofzingen met mijn geest, maar ook lofzingen met mijn verstand' (1 Korintiërs 14:15).
- 'Is iemand blij te moede? Laat hij lofzingen' (Jacobus 5:13).

De muziek bij de lofprijzing

Ook in de muziek kan men Gods heerlijkheid, grootheid, goedheid en heiligheid eren en prijzen:

- 'Looft Hem met bazuingeschal, looft Hem met harp en citer, looft Hem met tamboerijn en reidans, looft Hem met snarenspeel en fluit, looft Hem met klinkende cymbalen, looft Hem met schallende cymbalen. Alles wat adem heeft, love de Here. Halleluja' (Psalm 150:3-6).
- 'Looft de Here met de citer, psalmzingt Hem met de tiensnarige harp. Zingt Hem een nieuw lied, speelt schoon op de snaren onder geschal' (Psalm 33:2,3).
- 'En ik zag iets als een zee van glas met vuur vermengd, en de overwinnaars van het beest en van zijn beeld en van het getal van zijn

naam, staande aan de glazen zee, met de citers Gods. En zij zingen het lied van Mozes, de knecht Gods, en het lied van het Lam....' (Openbaring 15:2,3).

De zegen van de lofprijzing

Bijbelse lofprijzing heeft tot doel Gods hart te zegenen, maar ook de gelovigen zelf zullen er een zegen door ontvangen.

Ware lofprijzing wekt dan ook op tot het ervaren van de vervulling met Gods Geest:

- 'En bedrinkt u niet aan wijn, waarin bandeloosheid is, maar wordt vervuld met de Geest, en spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zingt en jubelt de Here van harte' (Efeziërs 5:18,19)

Lofprijzing brengt de gelovige in het klimaat van Gods Koninkrijk, waardoor hij Gods stem leert verstaan en doorgeven - lofprijzing leidt tot profetie:

- '....die bij het spel van de citer *profeteerde onder het loven en prijzen van de Here*' (1 Kronieken 25:3).
- 'En zijn vader Zacharias werd vervuld met de Heilige Geest en

profeteerde, zeggende: Geloofd zij de Here, de God van Israël, want Hij heeft omgezien naar zijn volk en heeft het verlossing gebracht, en heeft ons een hoorn des heils opgericht' (Lucas 1:67,68,69).

De balans van de lofprijzing

Hoewel de lofprijzing in het leven van elke gelovige afzonderlijk en in de gemeente een belangrijke plaats mag innemen, zijn er bij het leven in Gods Koninkrijk ook andere zaken aan de orde. Zo dient de lofprijzing bijvoorbeeld niet ter vervanging van de strijd in de hemelse gewesten, maar juist ter ondersteuning in die strijd:

- 'Laten de vromen juichen met eerbetoon, jubelen op hun legersteden. *De lofverheffingen Gods zijn in hun keel, een tweesnijdend zwaard is in hun hand, om wraak te oefenen aan de volken, bestraffingen aan de natiën'* (Psalm 149:5-7).
- 'En neemt de helm des heils aan en het zwaard des Geestes, dat is het woord van God. *En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest'* (Efeziërs 6:17,18).

De tijd die men wijdt aan de lofprijzing in de bijeenkomsten, dient nooit ten koste te gaan van de woordverkondiging - béide hebben in het midden van Gods kinderen hun plaats:

- ‘*Het woord van Christus* wone rijkelijk in u, zodat gij in alle wijsheid elkander *leert en terechtwijst* en met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen *zingende, Gode dank brengt* in uw harten’ (Kolossenzen 3:16).
- ‘Uw naam zal Ik aan mijn broeders verkondigen, in het midden der gemeente zal ik U lofzingen’ (Hebreeën 2:12).

De lofprijzing is niet de enige vorm van gebed - er is ook sprake van smeekbeden, dankzeggingen, het uitspreken van zegeningen. Ook deze horen tot hun recht te komen en gezamenlijk te worden gepraktiseerd:

- ‘Hoe staat het dan? Ik zal bidden met mijn geest, maar ook bidden met mijn verstand; ik zal *lofzingen met mijn geest*, maar ook *lofzingen met mijn verstand*. Want anders, indien gij *een zegen uitspreekt* met uw geest, hoe zal iemand, die als toehoorder aanwezig is, op uw *dankzegging* zijn amen spreken?’

Hij weet immers niet, wat gij zegt. Want gij dankt wel goed, doch de ander wordt er niet door gesticht’ (1 Korintiërs 14:15-17).

De uitdaging van de lofprijzing

Lofprijzing is voor Gods volk geen bijkomstigheid. Het vormt een onderdeel van het doel van haar bestaan. Gods kinderen vormen de priesterschare die de Heer door hun lof en aanbidding geestelijke offers brengt:

- ‘...laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus’ (1 Petrus 2:5).

Gods kinderen brengen als priesters voor God de geestelijke offers van hun lofprijzing!:

- ‘Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom *om de grote daden te verkondigen van Hem die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht....*’ (1 Petrus 2:9).
- ‘Laten wij dan door Hem Gode voortdurend *een lofoffer brengen*,

*namelijk de vrucht onzer lippen, die
zijn naam belijden'* (Hebreeën
13:15).